

азъ ще стана голѣмъ човѣкъ. Дончо Мангѣра ми каза, че най-великитѣ хора били най-хайлазитѣ въ училището. Има сума учени, които измислили нови работи безъ да ходятъ на училище.

Така Петъръ разсѣждавалъ и скиталъ по улицитѣ.

Често оставалъ гладенъ, та бивалъ принуденъ да яде орѣхи и лешници заедно съ черупкитѣ. Два жбба му се счутили и силно зели да го болятъ. Па и устата си никога не миялъ, за това загнили и другитѣ му жбби. Сега вече зелъ да не може и да яде. Той прочелъ еднажъ този надписъ надъ една врата: „жбенъ лѣкаръ — вади гнили и счупени жбби, а туря нови и здрави“. Влѣзълъ въ кжщата съ надписа. Вжтрѣ имало много хора. Чакали своя редъ да ги повика жболѣкарътъ. Най-сетнѣ дошълъ редъ и за него.

— Какво искашъ, момче, го запитва жболѣкарътъ.

— Искамъ да ми поправишъ жбитѣ, отговаря Петъръ. Ето тѣзи ми се счупиха.

— Я зини, казва жболѣкарътъ. — Та повечето отъ жбитѣ ти изгнили и счупени. Не могатъ да се поправятъ. Трѣбва да ти се направятъ нови челюсти. Имашъ ли 300 лева да ми платишъ?

— 300 лева ли? Чуди се Петъръ. Отдѣ ще зема толко пари. 30 лева! Само за едни жбби! . . .

Докторътъ го изпждилъ отъ работилницата си. Петъръ си излѣзълъ, ала неговото око съгледало на масата нови челюсти съ жбби. Тогава си помислил: не мога ли си направя самичѣкъ изкуствени челюсти съ жбби? И почналъ да мисли; мислилъ, мислилъ, па най-сетнѣ измислилъ нѣщо съвсѣмъ ново, каквото нѣмало по свѣта.